

Jezerčani so bili svojim svetovalkam tudi jako hvaležni. Pustili so jih namreč na miru, ko so imele ob jasnih poletnih nočeh svoj ples sredi dolinice pod vasjo.

Toda zgodilo se je Jezerčanom kakor marsikomu, ki se preobje belega kruha. Začeli so zahtevati, naj gozdne vile prorokujejo godni čas vsakemu posebe in vsakemu po njegovi potrebi. Torej za malo dolinico najmanj deset vremen na dan, deset vremen ob istem času. To je res nekoliko preveč. Tudi vile so se izgovarjale, da bi Jezerčanom nihče ne mogel ustreči.

Nič ni pomagalo. Nasprotstvo je raslo, ljubezen in zaupanje se je ohlajalo. O slabem času pride navadno tudi slab človek, ki prinese nepravičen nasvet. Rekel je: „Nečejo nam pomagati. Če so res to, kar pravimo, da so, potem nam morajo ustreči, kakor hočemo. Ako niso, je njihova moč opešala in so se premenile, kakor se vse dobro preminja na slabo, v čarovnice.“

Ta nasvet, kakor zloben in iz trte izvit, je širil hudobni človek bliskoma po vasi. Najslabše je bilo to, da so mu vsi verjeli.

Ko je zopet šumelo in vršalo ob jasnih poletnih nočeh v dolinici, kjer so rasle smreke, debele kakor stoletni hrasti, so rekli lahkoverni vaščani: „Pojdimo in pogledjmo! Kdor spozna, katera je čarovnica, naj jo pokaže.“

Tako so govorili, a prvi večer se vendar ni nihče drznil blizu. Tudi drugi večer, ko so bili že oboroženi s cepci, s kosami, kiji in sekirami, so gledali samo oddaleč. Bili so zares prepričani, da tako lepo plesati znajo samo — čarovnice. Nekateri so celo trdili, da poznajo nekaj dražestnih plesalk; pa ni bilo res.

Tretji večer je stala že o mraku pripravljena vsa oborožena vojska, ki je pravočasno zasedla dolinico. Pozno so nocoj prihajale vile iz svojih skrivišč. Začele so kakor navadno svoj ples, ko zavpije neki mladenič na gorenjem koncu dolinice: „To-le poznam. Ta-le je Dolinarjeva Katra! Po zobeh jo poznam, ki jih nima.“ Zaletel se je, udaril s sekiro — ob trdo skalo, da se je zaiskrila kakor blisk ob nevihti. Vile so izginile kar hipoma, iz skale je pa začela teči voda, ki je tako hitro napolnila vso dolino, da ji je oborožena vojska komaj ušla.

Odtlej pa voda stoji, vile se ne oglašajo več, ljudje pa živijo v nemiru in nezadovoljnosti, ker so zaradi objesti pregnali svoje dobrotnice.

Metuljček.

*Dobro jutro, oj, metuljček!
Dobro spal si, kaj?
Tam na petelinčku rdečem
bilo je prijetno, aj!
Pa blišči se ti, kajneda,
oj, zaspanček ti,
da tako nemirno maneš*

*drobne si oči.
Dej, povej, metuljček živi,
kaj se ti sanjalo je,
da si tam na petelinčku
beli dan zaspal?
Bilo je gotovo krasno,
ej, zato pa rad bi znal!*

Cvetko Gorjančev.